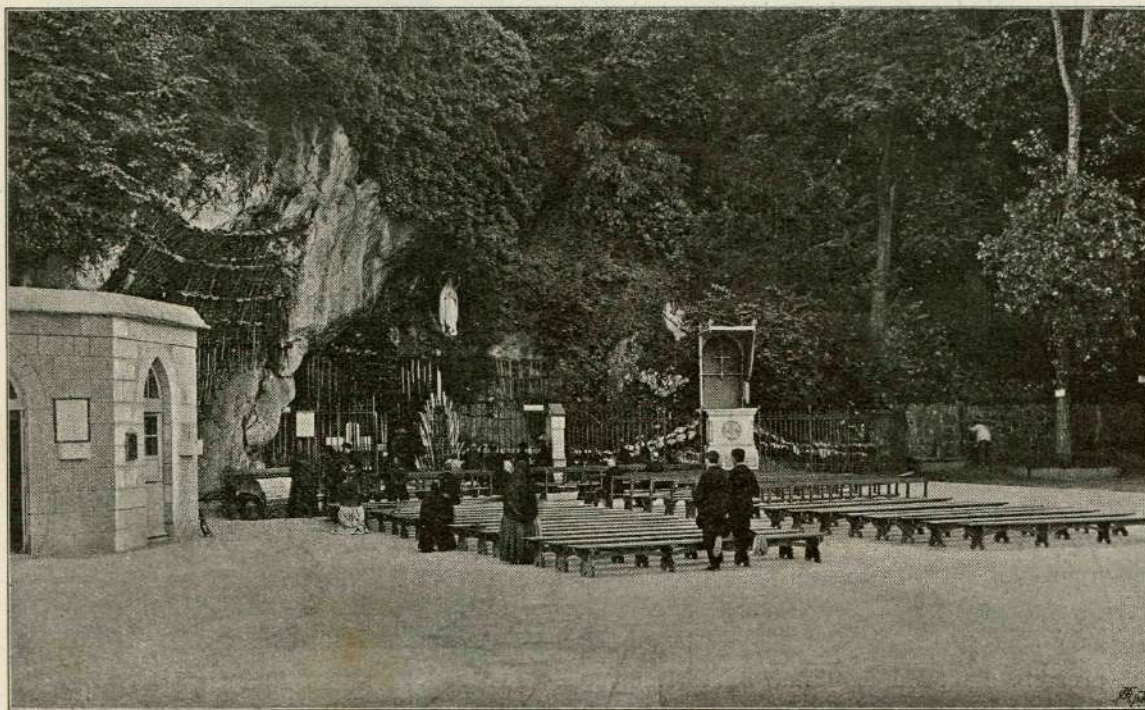

iskrile nebeške zvezdice, ki nikdar ne jenjajo povelicevati slave božje.

Prišli smo domov veseleč se, da smo bili precej prvi večer priča tako lepe slovesnosti in tako ganljive razsvetljave. Ni bilo še posebno pozno, zato smo šli nekoliko na pomol zraven svojih sob in zapeli nekaj slovenskih Marijinih pesmij, seveda pianissimo, da nismo motili nikogar. Za drugi dan smo se zmenili, naj gre vsakdo k jami, kadar mu drago.

Ko opravi zjutraj duhovne molitve, hitim k jami. Bilo je ob šestih. Solnce je prijazno sijalo; vroče še ni bilo. Nedelja je bila, dan pred Velikim Šmarnom. Od vseh strani so se ljudje shajali. Sedaj mi jama ne odide. Stopim za njimi. Mimo cestovoda in pod cerkvijo ob gavskem bregu gremo naprej. Tu zagledam bolj nizko poslopje ob levici z napisom „Piscines“ (kopeli). Ne more biti daleč, govorim sam sebi. Poleg kopelij zagledam vodotoče, menda dvajset pip, iz ka-

Jama Matere Božje v Lourdesu.

terih voda teče, če na vrhu pritisneš; potem poslopje, kjer prodajejo sveče; no naposled — jama.

Mnogo ljudij se je že zbralo tu. Nekateri so stali na kamenitem tlaku pred jamo, drugi klečali ali pa tudi sedeli na klopeh, katerih je več vrst pred jamo. Na velikem svečniku stožčeve oblike ob jami je gorelo sila sveč. Na oltarju v jami so pripravili za sv. mašo ob pol sedmih.

Najprej sem hotel sam maševati, da bom potem prosto razpolagal s časom. Zato se nisem mudil dolgo ob jami, ampak odšel v

baziliko. Mnogo ljudij je že bilo v cerkvi; vse kapele so bile polne. Romarji so čakali, da bi prišli na vrsto pri izpovednici. Zavijem jo v zakristijo. Mimogredé sem opazil, da že mašujejo pri vseh oltarjih. V zakristiji vprašam cerkovnika, ali lahko pristopim. Domačemu duhovniku, ki je prišel tedaj v zakristijo, pokažem celebret ali škofovo priporočilo. Namigne mi, naj nekoliko počakam. Ko sem opravljal pripravljalne molitve za sv. mašo, prišlo je več duhovnikov v zakristijo, a nihče ne oblečen v mašno opravo. Opazil sem, da so prihajali od daritve